

Sygn. akt II DO 119/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie obwinionego **adwokata K. S.**

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 6 października 2020 r., sygn. II DSI 44/20 o oddaleniu kasacji obrońcy obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 8 czerwca 2019 r., sygn. WSD (...),

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 16 grudnia 2020 r.,

wniosku obrońcy obwinionego o wstrzymanie wykonania orzeczenia
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. a contrario

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 27 października 2020 r. obrońca obwinionego adw. K.S. złożył wniosek, kierowany do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, o uchylenie orzeczenia z dnia 6 października 2020 r., sygn. II DSI 44/20 w trybie art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, a w przypadku jego nieuwzględnienia o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem tego orzeczenia wobec zaistnienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależycie obsadzonego sądu oraz o wstrzymanie jego wykonania. Motywując ostatni z wniosków, obrońca wskazał, że wykonanie orzeczenia spowoduje nieodwracalne skutki dla obwinionego w postaci pozbawienia go prawa wykonywania zawodu w oparciu o orzeczenie wydane z rażącym naruszeniem prawa krajowego i prawa Unii Europejskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zawarty we wniosku obrońcy obwinionego o wznowienie postępowania, wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego – Izby Dyscyplinarnej z dnia 6 października 2020 r., sygn. II DSI 44/20), nie zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie i piśmiennictwie utrwalony jest pogląd, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k., stosowanego odpowiednio również w postępowaniu wznowieniowym (art. 545 § 1 k.p.k.), jest dopuszczalne jedynie wyjątkowo, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności świadczących o tym, że wykonanie takiego orzeczenia pociągnęłoby za sobą dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Co więcej, wniosek powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże prawdopodobieństwo zasadności podniesionych w skardze kasacyjnej (wniosku o wznowienie) zarzutów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 2004 r., V KK 282/04, R-OSNKW 2004, poz. 1725; z dnia 25 stycznia 2006 r., V KK 476/05, R-OSNKW 2006, poz. 196 oraz z dnia 19 sierpnia 2009 r., IV KO 103/09).

Wskazany wyżej przesłankom, nie czyni zadość przedmiotowy wniosek, bowiem nie zawiera argumentacji mogącej świadczyć o istnieniu „szczególnych okoliczności” czy wysokiego (graniczącego ze stwierdzeniem oczywistej zasadności) prawdopodobieństwa uznania, w oparciu o okoliczności wskazane we wniosku, że postępowanie dyscyplinarne w sprawie obwinionego zostanie wznowione. Wprawdzie ranga zarzutu sformułowanego we wniosku o wznowienie postępowania jest poważna, gdyż wnioskodawca podnosi uchybienie w postaci nienależycie obsadzonego sądu, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., lecz jego zaistnienie nie jest już tak oczywiste, zwłaszcza w świetle przepisu art. 542 § 3 k.p.k., który wprost wskazuje, że wznowienie postępowania z powodu bezwzględnej przyczyny odwoławczej następuje jedynie z urzędu, nie zaś na wniosek strony.

Obrońca obwinionego nie wykazał również istnienia „szczególnych okoliczności”, świadczących o tym, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą dla obwinionego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki. Wskazana okoliczność w postaci pozbawienia obwinionego prawa wykonywania zawodu, jest

konsekwencją wydania prawomocnego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...]. z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. SD (...). Taka konsekwencja jest zatem nierozzerwalnie związana ze skazaniem i wykonywaniem kary wydalenia z Adwokatury w każdym przypadku.

Nie przesądzając zatem na obecnym etapie postępowania ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. w zw. art. 545 § 1 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu na podstawie art. 77 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 532 § 1 i 3 k.p.k. w zw. art. 545 § 1 k.p.k.